Були слова, якими я говорив про людей та їхні історії…

Сергій Жадан

Були слова, якими я говорив про людей та їхні історії.
Були слова, якими я називав предмети в дитячих руках.
Були слова, якими я намагався пояснити свій страх –
страх перед тишею, страх подорожнього,
на якого ніхто не чекає вдома.

І ось тепер добираю слова,
якими можна сказати про відстань.
Про простір відчуження, про географію забування.
Про те, як люди віддаляються одне від одного,
ніби потоки повітря.
Про те, як обривається видих на оркестровій збивці ображеного серця.

Добираю слова на підтвердження того,
як мало важить сказане нами.
Слова на пояснення того,
як прослизає між звуків лисяча тінь мовчання.
Слухаю серед ночі дихання жінки, мов дихання часу.
Слухаю і повторюю слова про залежність і відданість.

Вихоплює око вірш, мов птаха з чорної граматики неба.
Вихоплює вигуки і зітхання в темряві хрестоматій.
Будь зі мною відвертою тією відвертістю,
якою прощаються з завчасно померлими.
Будь ніжною тією ніжністю,
з якою годують вуличних псів.

Кинуті в світі щедрот, напередодні свят,
кинуті з усією нашою непоступливістю,
вивчаємо заново прописи громадянства,
лишаємось у цій країні, наче у мові батьків.

Короткий перепочинок повітря над теплим материком.
Слово, на яке обертаєшся в тривожному натовпі.
Право дихання, ніби право голосу.

Початок книги, наче початок дощу.